

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **O. P.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur., advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2013, č. j. CPR-3679-2/ČJ-2013-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2013, č. j. 4 A 28/2013 - 25,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Janu Procházkovi, LL.M.eur., advokátu se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předchozích řízení

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 2. 2013 č. j. KRPA-64262/ČJ-2013-000022 bylo žalobci (dále jen „stěžovatel“) uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky (současně byl určen počátek jejího běhu a stanovena doba k vycestování z území České republiky). Rovněž bylo vysloveno, že se na stěžovatele podle § 120a téhož zákona nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 citovaného zákona.

[2] Odvolání stěžovatele bylo zamítnuto v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného. Oba správní orgány vyšly ze shodných skutkových zjištění, že na území České republiky přicestoval legálně a měl zde povolen dlouhodobý pobyt do 15. 7. 2012. Stěžovatel však neopustil území ČR, ačkoli mu předtím bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění (rozhodnutím ze dne 13. 8. 2012 č. j. KRPS-279943/ČJ-2012-010022) na dobu šesti měsíců. Od 21. 9. 2012 do 13. 2. 2013 zde pobýval bez víza či jiného oprávnění k pobytu. Popsaným jednáním tedy mařil výkon správního rozhodnutí a rovněž pobýval na území České republiky neoprávněně. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení je patrné, že stěžovatel vypověděl, že si byl vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění (rozhodnutí převzal), z území hostitelského státu nevycestoval a věděl, že tím maří výkon správního rozhodnutí. Poté, co pozbyl oprávnění k pobytu, k jeho legalizaci nic neudělal. V České republice žije jeho matka, s níž však nesdílí společnou domácnost, stěžovatel není příbuzným občana EU ani s ním nežije ve společné domácnosti, nemá zde závazky ani vazby. Na Ukrajině, v zemi jeho původu, má babičku a rodinný dům, kam se může vrátit, aniž by mu v tom cokoli bránilo.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených a zkoumal přitom, zda toto rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[5] Stěžovatel uplatnil kasační stížností důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a označil napadený rozsudek za nezákonný a nepřezkoumatelný, přičemž za nepřezkoumatelné považoval i rozhodnutí správního orgánu. Kasační stížnost je, pokud jde o předmět námitek, konstruována shodně jako žaloba s tím, že navíc přistupují pouze výhrady k přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

I. A/ Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu pro nedostatek důvodů

[7] Nejprve Nejvyšší správní soud posuzoval, zda je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. V tomto směru stěžovatel namítal, že městský soud ve svém rozsudku neuvedl úvahy, jak dospěl k závěru o absenci nepřiměřenosti a neproporcionality v odůvodnění rozhodnutí, pokud jde o stěžovatelovy osobní a rodinné vztahy. Žalobní námitku, že rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s principem proporcionality zakotveném v § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v souvislosti s jeho rodinným životem na území, zcela pominul. Nepřezkoumatelnost stěžovatel dále spatřoval v tom, že městský soud nezohlednil námitku nepřiměřenosti správního rozhodnutí, neboť nebyl prokázán veřejný zájem zjevně převažující nad hrozící újmou účastníka řízení ve formě nepřiměřeného zásahu do rodinného života.

[8] K výkladu pojmu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil ve své judikatuře. Podle ustálené judikatury nedostatkem důvodů „nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody

o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“ (srov. rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 ze dne 4. 12. 2003, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[9] K námitce stěžovatele v podobě, jak byla vznesena, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze znění odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud poté, co ze správního spisu ověřil existenci rozhodných skutečností, výstižně zrekapituloval podstatný obsah příběhu stěžovatele, který byl pro aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců rozhodný, a zkoumal, jak tyto skutečnosti hodnotil žalovaný, k jakým okolnostem přihlédl a uzavřel, že ani on nepovažuje přezkoumávané rozhodnutí v otázce osobních a rodinných vztahů stěžovatele za disproporční či nepřiměřené. Lze sice připustit, že jde o stručné vyjádření, ale vzhledem k tomu, že stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobě i v kasační stížnosti uváděl stejné důvody, jež považoval pro posouzení důsledků vyhoštění bránících jeho vyslovení za podstatné, lze je označit za postačující. Stěžovatel totiž pouze žádal, aby bylo zohledněno, že na území České republiky žije jeho matka, což správní orgány obou stupňů i městský soud do svých úvah zahrnuly. Žádné jiné skutečnosti o svém osobním či rodinném životě, jež by městský soud přehlédl, v žalobě neuvedl. Z odůvodnění rozsudku městského soudu je zřejmé, že i okolnostmi naplňujícími pojem veřejný zájem (zájem na dodržování pravidel pro pobyt na území ČR, na podrobení se správnímu rozhodnutí o vyhoštění, jež bylo uloženo již dříve) se zabýval a hodnotil je i ve vztahu k důsledkům vyhoštění pro stěžovatele. Posuzoval také žalobní výtku dovolávající se uplatnění principu proporcionality, jak je zakotven ve správním řádu, a to zejména ve vztahu k rodinnému životu stěžovatele v České republice. Podstatné také je, že stěžovatel žádné vady skutkových zjištění (v žalobě a ani v kasační stížnosti) nenamítal. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu tedy není důvodná.

II. B/ Námitky nesprávného právního posouzení

[10] Dalšími kasačními námitkami, jež lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení), stěžovatel tvrdil, že městský soud neměl aprobovat aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců správním orgánem, ale naopak měl rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušit.

[11] Podle jeho názoru neměl být vyhoštěn proto, že na území ČR žije jeho matka, jež je na něm finančně závislá, má k němu silnou citovou vazbu, stěžovatel se o ni stará a žil s ní ve společné domácnosti. Vyhoštění do země původu by proto představovalo zásah do jeho rodinného života. Zároveň namítal, že zde pobýval více než pět let legálně a vytvořil si zde za tuto dobu vazby obdobné vazbám rodinným, zejména ty ekonomické, pracovní a přátelské a neporušil žádné jiné předpisy České republiky a snažil se vždy chovat v souladu s právem.

[12] Stěžovateli bylo v předmětné věci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Z citovaného ustanovení vyplývá, že *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

[13] Stěžovatel podle posouzení správního orgánu naplnil rovněž podmínky pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, podle něhož *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[14] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a *zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[15] Správní orgány obou stupňů shora vypočtená kritéria pečlivě zvažovaly a vypořádaly se s nimi i v odůvodnění svých rozhodnutí. Vycházely především ze sdělení samotného stěžovatele, jež uvedl do protokolu dne 14. 2. 2013, že s matkou nežije ve společné domácnosti, jiné vazby na území České republiky nemá a v návratu na Ukrajinu, kde má babičku, jež vlastní rodinný dům, mu nic nebrání. Vypověděl také, že si byl vědom, že mu již dříve bylo uděleno správní vyhoštění, jež nerespektoval, z území ČR nevycestoval ani nepodnikl nic k legalizaci svého pobytu v této zemi. Správní orgány zohlednily délku neoprávněného pobytu na území ČR, jeho protiprávní jednání vyhodnotily jako úmyslné a závažné a v tomto kontextu poměřovaly přiměřenost zásahu do života stěžovatele se zájmy státu, jehož pravidla opakovaně porušil. Za okolností podrobně popsanych v odůvodnění správních rozhodnutí nepovažovaly vyhoštění za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a stejného mínění byl i městský soud.

[16] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[17] Právní relevancí vztahu mezi členy rodiny se ESLP opakovaně zabýval ve své judikatuře. Za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech

případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak Evropský soud pro lidská práva zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *S. proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32) Evropský soud pro lidská práva neuznal existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „dostatečné míry závislosti“ (*a sufficient degree of dependence*; stěžovatel zde tvrdil existenci různých zdravotních obtíží u celé rodiny, neprokázal však, že by byl jedinou osobou, která by se nutně musela starat o svou matku a své bratry. Navíc nedoložil, že zdravotní problémy jeho příbuzných jsou natolik závažné, aby jej zcela zaměstnaly). Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel není nezletilý a navíc sám uvedl, že s matkou ve společné domácnosti nežije. Jeho tvrzení v odvolání, žalobě i kasační stížnosti se jeví jako účelová a nesvědčí o existenci mimořádné závislosti mezi ním a jeho matkou, která by mohla být předmětem úvah o přiměřenosti dopadu správního vyhoštění do jeho rodinného života.

[18] Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71). Jelikož, jak bylo zdůrazněno výše, nejsou práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy (mezi nimi i právo na soukromý život) absolutní, je třeba vážit v kontrapozici s nimi zájem státu na zachování veřejného pořádku. Opakované porušování právních předpisů, jakož i nerespektování pravomocného rozhodnutí státního orgánu představuje bezesporu závažné porušení zákonem chráněného veřejného zájmu, a tím i spolehlivý důvod pro vyhoštění stěžovatele z území České republiky a zamezení jeho dalšího vstupu na území po určenou dobu. Pouze obecně zmíněné pracovní, ekonomické a přátelské vazby, jež si zde stěžovatel podle svých tvrzení vytvořil, nemohou převážit důvody k postupu podle § 119 zákona o pobytu cizinců a správní orgány a potažmo i městský soud posoudily stěžovatelovu situaci správně, když neshledaly uložené opatření nepřiměřeným. Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí o vyhoštění za odpovídající zjištěným okolnostem patrným ze správního spisu, které ostatně stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nezpochybnil. Městský soud správně neshledal žádný důvod ke zrušení přezkoumávaného správního rozhodnutí.

[19] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že městský soud nesprávně posoudil rovněž otázku, zda postačovalo v rozhodnutí správního orgánu prvého stupně ve výroku o neexistenci překážek vycestování odkázat na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, aniž bylo v odůvodnění uvedeno, na základě jakých podkladů bylo toto stanovisko vydáno.

[20] Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*

[21] Z § 179 odst. 1 zákona vyplývá, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce*

2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce předmětného ustanovení se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[22] Podle výše citované právní úpravy byly správní orgány v průběhu rozhodování o správním vyhoštění povinny vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR o možnosti vycestování žalobce z území. Závazné stanovisko k vycestování cizince je podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto stanovisko samo o sobě nikterak autoritativně nezakládá, nemění ani neruší práva či povinnosti cizince a není ani rozhodnutím konečným; do práv cizince zasahuje až následné samotné rozhodnutí o správním vyhoštění. Řízení o správním vyhoštění cizince není zaměřeno jen na otázky, které jsou předmětem závazného stanoviska dle § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy zda v daném případě nastaly důvody znemožňující vycestování cizince do země jeho původu. Předmět řízení o správním vyhoštění je širší. Jeho podstatou je především posouzení toho, zda byly v daném případě naplněny důvody pro vyhoštění cizince stanovené v § 119 a § 120 zákona o pobytu cizinců, tedy že cizinec např. porušil zákonem stanovené povinnosti, jeho přítomnost na území České republiky představuje hrozbu pro bezpečnost státu nebo může závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Právě jednotlivé situace vymezené v předmětných ustanoveních zákona o pobytu cizinců jsou zásadní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Posouzení Ministerstva vnitra, zda je vycestování možné, je pak pouze předpokladem pro realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 43/2010 - 81).

[23] V projednávané věci Ministerstvo vnitra ČR v závazném stanovisku ze dne 14. 2. 2013 vycházelo zejména z výpovědi samotného stěžovatele z téhož dne, kde výslovně uvedl, že mu v návratu do vlasti nic nebrání. Nesešel žádné skutečnosti nasvědčující existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou ministerstvu známy z úřední činnosti, nebyly shledány ani důvody bránící stěžovateli v návratu podle písm. c) a d) téhož ustanovení, neboť na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by ho mohl ohrozit na životě či lidské důstojnosti a v kontextu skutečností uváděných stěžovatelem nepředstavuje jeho vycestování rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Proto bylo závazně vysloveno, že vycestování stěžovatele je možné. Předmětné stanovisko se stalo závazným podkladem pro následné rozhodnutí policie o správním vyhoštění, proto na ně správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích odkazovaly. Úkolem policie pak následně bylo samostatně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tyto požadavky nicméně správní orgány prvního i druhého stupně ve svých rozhodnutích naplnily, neboť své závěry o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce ve svých rozhodnutích náležitě odůvodnily, přičemž pouze podpůrně ve svých rozhodnutích odkázaly na závazné stanovisko k možnosti vycestování.

[24] Městský soud ve svém rozhodnutí správně vysvětlil povahu institutu rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem a stručně vyhodnotil žalobní námitku k němu se upínající jako nedůvodnou, přičemž poukázal i na to, že byl stěžovatel v průběhu správního řízení se stanoviskem ministerstva seznámen, sám nic doplnit nechtěl a toto potvrdil podpisem. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek v této části přímo nepřezkoumatelným,

nicméně připouští, že podrobnější odůvodnění by jistě přispělo k větší přesvědčivosti rozsudku městského soudu

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku stěžovatele týkající se překážek vycestování nedůvodnou. Stěžovatel totiž setrvale (v žalobě i kasační stížnosti) namítal pouze to, že výrok o absenci překážek vycestování měl být doplněn o bližší údaje o závazném stanovisku ministerstva vnitra, jež bylo jeho podkladem. Přitom, jak správně podotkl městský soud, stěžovatel s ním byl seznámen a doplnění nepožadoval (viz kopie č. l. 22 správního spisu). Není proto pravdivé jeho tvrzení, že mu bylo znemožněno formulovat své výtky vůči tomuto výroku konkrétně a nezbylo mu než uplatnit toliko obecné výhrady nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu a existence rodinného a soukromého života na území ČR. Stěžovatel měl poté, co se se závazným stanoviskem seznámil, dostatek prostoru k tomu, aby uvedl vše, co by mohlo být v jeho případě posouzeno jako překážky vycestování. Nic takového však v průběhu správního řízení neučinil, takže správní orgány oprávněně vycházely toliko z výpovědi jeho samotného, že mu v případě návratu do vlasti nic nehrozí, a závazného podkladového stanoviska použitého v souladu s § 149 správního řádu. Neuvedení podkladů, z nichž závazné stanovisko ministerstva vnitra vycházelo, v odůvodnění výroku o neexistenci překážek vycestování proto nemohlo vést k závěru o nezákonnosti rozsudku městského soudu ani nepřezkoumatelnosti samotného rozhodnutí o vyhoštění. Netvrdil-li stěžovatel žádné skutečnosti, jež by byly z tohoto pohledu významné, a ani správní orgán vydávající závazné stanovisko je při své úřední činnosti nezjistil, nebyl důvod nepřevzít předmětný výrok do rozhodnutí o vyhoštění. Požadavek na doplnění jeho odůvodnění je třeba za této situace, tj. při absenci jakýchkoli konkrétních námitek o existenci skutečností, jež představují hrozbu reálného nebezpečí vážné újmy na Ukrajině, považovat za ryze formální. Ani tato výtka tedy není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud podotýká, že si je vědom aktuálního dění na Ukrajině, kde probíhají v posledních týdnech masové protesty proti stávající vládě směřující ke změně režimu, jež jsou násilně potlačovány a při tom dochází i ke ztrátám na životech. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. však váže přezkum rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele ke dni, kdy bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno, tj. k 3. 4. 2013. Aktuální situace v zemi původu žalobce proto nemůže mít na posouzení věci soudem vliv.

[27] Dále stěžovatel doslovně zopakoval námitky vztahující se k rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění obsažené již v žalobě, aniž je doplnil jakoukoli argumentací v relaci k rozsudku městského soudu, jenž však je tím rozhodnutím, které má Nejvyšší správní soud ve světle námitek kvalifikovaně formulovaných v kasační stížnosti nyní přezkoumat. Není úkolem tohoto soudu, aby za stěžovatele, který je navíc zastoupen advokátem, jenž mu byl na jeho žádost i dle jeho vlastní volby ustanoven, domýšlel, v jakém směru mohou žalobní body brojící proti správnímu rozhodnutí obstát i jako způsobilé důvody kasační stížnosti. S ohledem na to pouze stručně poznamenává, že prohřešek vůči pravidlům upravujícím pobyt cizinců na území České republiky nepovede k faktickému odepření vstupu na doživotí, jak se stěžovatel domníval. Správní orgán totiž ve svém rozhodnutí náležitě specifikoval, za jakou (konkrétním časovým rozpětím) vymezenou dobu neoprávněného pobytu byl stěžovatel postižen uložením správního vyhoštění s dobou zákazu vstupu v délce tří let. Toto rozhodnutí představuje tzv. překážku věci rozsouzené, která brání tomu, aby byl stěžovatel v budoucnu znovu postižen za stejné protiprávní jednání. K otázce přiměřenosti trvání zákazu vstupu na území ČR (3 roky) ve vztahu k délce neoprávněného pobytu na jejím území se žalovaný podrobně vyjádřil ve svém rozhodnutí v reakci na stěžovatelovu shodně formulovanou odvolací námitku.

Konkrétní výhrady k, z pohledu tohoto soudu, vyčerpávajícímu vypořádání stěžovatelovy námitky nebyly v žalobě ani v kasační stížnosti uplatněny. O výtce nepřiměřenosti správního rozhodnutí pro absenci zjištění veřejného zájmu převažujícího závažnost zásahu do stěžovatelova rodinného života bylo pojednáno výše (viz odstavec [15]).

II. C/ Námitka nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost

[28] Zbývá ještě posoudit důvod uvedený v kasační stížnosti, spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jelikož stěžovatel tento důvod nijak blíže nekonkretizoval, Nejvyšší správní soud toliko v obecné rovině uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalovaného obsahují všechny náležitosti a jsou srozumitelně odůvodněna. Ostatně i z textu žaloby s řadou konkrétních věcných i procesních výtek je nepochybné, že stěžovatel správnímu rozhodnutí vydanému správním orgánem prvního stupně, jakož i rozhodnutí žalovaného o odvolání, porozuměl. Ani tato námitka tedy není důvodná.

II. D/ Námitka spočívající v jiné vadě řízení před soudem

[29] Ze shora popsanych důvodů (viz odstavec [25]) neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro kasaci rozsudku městského soudu proto, že tento soud nezrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečnosti odůvodnění výroku o neexistenci překážek pro vycestování cizince. Takto formulované pochybení by bylo možné kvalifikovat jako tzv. jinou vadu řízení před soudem, jež by však v daném případě musela mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž není na překážku, že stěžovatel sám tento důvod nepodřadil pod právě citované ustanovení. V podrobnostech se odkazuje na pasáž odůvodnění tohoto rozsudku týkající se překážek vycestování.

III. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že městský soud dospěl v napadeném rozsudku ke správnému závěru o zákonnosti napadeného rozhodnutí a přezkoumatelným způsobem své úvahy uvedl v odůvodnění. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení neměl úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, takže mu žádná náhrada nebyla přiznána. Ustanovenému zástupci stěžovatele nebyla přiznána odměna za zastupování, neboť neučinil ve prospěch svého klienta žádný úkon.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu